

Pátkai Tivadar

Stírölés

Naponta kétszer vizsgáltam át udvarunk hátsó traktusában a farakásokat. Egyszer délután, egyszer estefelé. Megnéztem, érkezett-e aznap új üzenet.

A Ságiöcsi legtöbbször ácsceruzával írta üzeneteit kettétépett barna papírstaniclikre, amit mindig fölülről a második sorba dugott be. Azért a másodikba, mert így sohase fújta el a szél. Azért írta barna papírra, mert így nem volt föltűnő, beleolvadt a farakásba. Nem vette észre még apám se, pedig neki olyan sasszeme volt, hogy minden apró változást észrevett a házunk táján. Ha leszarta a fecske a kútkávét, még azt is.

Megfigyeltem a Ságiöcsit, folyton nyalogatta nyelvvel az ácsceruza hegyét, hogy jobban fogjon, ezért a szavak első betűi mindig sötétebbekre és vastagabbakra sikeredtek.

Sohase eresztette bő lére mondandóját, most se. Csak annyit írt: *Holnap sötétedés után. A szokott helyen. Hajolajat lopjál apádtól. Megtanítalak stírölni.*

Hogy mit jelent a stírölés, pontosan én sem tudtam. Öregapám még a múlt héten mondta a búcsúban: ne stíröld annyira a céllövöldés leány pucér valagát, amikor lehajol, mert fölláll majd a monyad, aztán mihez kezdesz vele?

Nem hagyott nyugodni ez a stírölés. Hazafelé a búcsúból először csak azt kérdeztem meg tőle, miért hívják a mi falunkban mindkét boltot vegyeskereskedésnek, amikor földműves szövetkezet van föléjük írva. Nevetett rajta, annyit mondott, hogy azér' vegyes, mer' a lószaron kívül még egy kis kutyaszarral is kereskednek benne. Mindent lehet ott venni, amire nincs szükségünk, de semmit se, amire szükségünk lenne! Most ilyen mocskos világot élünk.

Gyorsan szaladt ki a számon:

– Öregapám, hát a stírölés, az mi?

– Haggyad asztat, ráérsz te még azzal foglalkozni, te gyerek! Vinsígedre meg is csömörlöd!

Ezután már nem mertem forszírozni a dolgot. A hangsúlyából éreztem, itt most nem helyénvaló a további tudakolozás.

Nem maradt más, meg kell kérdezni a Ságiöcsit. Ő biztosan ezt is tudja, mert ő majdnem mindent tud. Amit nem, azt is. Legalábbis mindenre van kimerítő válasza. Olyant még fölnöttek se tudnak tőle kérdezni, amire ne adna választ. Más kérdés, hogy igazakat mond-e. Igen sokszor kaptuk hazugságon.

Megígérte, hogy szívesen kitanít a stírölés tudományára. Annál is inkább, mer' ugye a nagyobbik fiú testvére, a Nándi, elvitte őt tavaly Sztálinvárosba, ahol egy hétig munkásszálláson lakhatott a tanoncokkal. Azzal traktált bennünket, miu-

tán onnan visszajött, hogy ő vagy bányász, vagy kohász, vagy életművész lesz. Mindenkinek ezzel a sztálinvárosi bentlakással hengegett.

– Na, ott aztán durva világ volt aranyos kisöcsém! Annyi jampecet egy rakáson még a jóisten se baszott, életemben összesen se láttam annyit! A győri Röcsöge kutyafasza hozzá képest. Csak úgy kapkodtam a fejem. Csörögni meg rázni jártak a csajokkal a Leprába, a Kék Egérbe. Csöves naciba', csillogó, dióolajtól csöpögő hajjal. Jó, hát nappal azért overállban dolgoztak, jelvényes sapkában tanultak, de aztán este bevadultak, mint a izé, a körösztapád bikája szokott. A nőcik se voltak ám különbek. Megálltak nekik. Így mondták. Piszok jól keresett mindenki a vasműben. Még a portás is. Volt ott ereszd el a hajamat. Smár meg minden. Az hagyján, hogy a munkavőrsőnyben, de a toszásban is élen jártak. Akit nyakon csíptek, hogy megcsalta az urát, azt mondjuk izével, fegyelmivel kibaszták, mint macskát szarni, szóval pappiron kizárták a DISZ-bú. De, ha fölcsinálták, akkor megvédték. Akkor egy ujjal se bántották.

Nehezen tudtam a dióolajat ellopni az apám borbélyműhelyéből, mert éppen behívták továbbszolgálatra. Odakészítettem az üvegcsét a kapunk mellé, a sűrű mályvabokor tövébe, hogy csak föl kelljen kapni, ha indulok a Ságiöcsihez.

Üzente ugye, hogy szokásos helyünkön, vagyis az Ervin-kanyarban találkozunk sötétedés után, aztán onnan megyünk, stírólni.

Átadtam a dióolajat. Meg se köszönte, természetesnek vette, hogy ez jár neki. Azonnal öntött egy gyűszűnyit a markába, fölkenete a hajára. Azt mondta, na, így néznek ki az igazi jampecok is, csak hegyesebb a csukájuk, meg nekik valódi csőnacijuk van, nem ilyen ruhacsipesszel leszűkített szar. Közben nagyot szippantott a floderigójából, mélyen letüdőzte, az összes füstöt a szemem közé fújta, ahogyan szokta, és csak annyit mondott sejtelmesen:

– Tudod te azt aranyos kisöcsém, hogy az én amerikai öregapám mekkora cimbalomművész volt? Művész. Érted? I-ga-zi mű-vész. Híres cimbalomművész. Bekötött szemmel, hátrakötött kézzel is tudott játszani. Szájjal, bazmeg. A csikágói meg a párizsi asszonyok aranyat pisáltak utána. Nála jobban szerintem senki se értett a nőkhöz. Na. Hát asszem, tőle örökölhettem az udvarolás meg a stírölés tudományát.

„A lónak a fasza vót az öregaptya, nem cimbalmos. Én aztán igen jól ismertem az öreg Ágostont. Karácsonyig való esze se vót. Az is ilyen fabulálás fajta, mint ez az Öcsigyerek. Mindig vastag bőtüvel beszélt. Annyit ért a beszéde, mint a nyeletlen bicska penge nélkül. Arra vót büszke egy időben, hogy bolhából tetű lett. Megjátszotta a lókupecet, de azt is gyérül. Mer' ugye a jó lókupec fölér egy királysággal. Vótak is, akik megveszekedett gazdagok lettek a lovakból. De a legtöbbjük talajveszejtett lett, mint ez a szerencsétlen.”

Ezt a bizonyítványt meg Csali öregapám állította ki róla, mert valamikor együtt mentek a Rotterdam nevű hajón Amerikába. Azt is hozzátette, mindenél megpróbálkozott ez az Ágoston odakint is, de semmi se volt az ínyére. Se a bánya, se a sínfektetés. Cimbalmot meg szerinte csak a sáskapusztai sátoros búcsúban látott, amikor meghívták a híres Pista cigány bandáját bazseválni. A lókupeckedés se jött be neki. Állítólag elkötött néhány lovat valamelyik rancson. Amikor meg égett a talaj a lába alatt, eltűnt, ahogyan szegény Basáktóni

szamara a susnyákosba'. Csikágóból írt utoljára levelet, hogy elindult haza. Soha nem érkezett meg. Azt híresztelték róla itt a faluban, hazafelé jövet leszúrták valamelyik hollandus kikötőben, aztán a tengerbe lökték.

– Először is, kilested a leányt, aranyos kisöcsém. Jó alaposan. Merre járkál, mi' csinál. Csak nézegeted, mint otthon a képes kalendáriumot az ómáriumon. Vigyázzál, nehogy észrevegyen! Körülbelül egy hónap figyelés után, ha újra meglátod, elszámolsz magadban tízig. Ekkor közelebb mész hozzá. Amilyen közel csak tudsz. Legyen ez a hatókör mondjuk öt méter. De nem szólsz egy szót se. Nehogy mindjárt külföldiül akarjal neki udvarolni, hogy így love, meg úgy love. Na, ez a stírolés legfontosabb lényege. Nem kapkodni! Nem nagyképűsködni! Aztán egészen közel mész, mondjuk, másfél méterre. Kerülgeted. Fölméred. A pillantásaidal megkeresed a szemét. Még ekkor se csinálsz semmit. Ha erőssen visszanez rád, próbálj mosolyogni. Namost, ha visszamosolyog, bátran kacsintsál rá. De ne kirívóan, ne is ugye, olyan mittudomén hogyan, hanem inkább közepes formán. Innen már nem lesz nehéz dolgod. Odalépsz hozzá egészen közel, belelihegsz a fülébe. Ne szólj ám neki semmit még most se, hallgassál. De mondjuk ne úgy hallgassál, mint aki beszart. Hanem csak simán hallgass. Ilyenkor még ne is érijél hozzá. Adj neki időt. Engedd, hogy fölgerjedjen. Na, de ez már a csábítás tudománya, aranyos kisöcsém! Szerintem ez is megérne neked még egy másik kisüveg hajolajat. Nem?

– De meg ám! Aztán, hogyan látom rajta, hogy fölgerjedt? – kérdeztem bátor-talanul.

– Hát úgy, hogy már nem börzenkedik semmin. A füle cimpája cinóbervörös lesz, a csöcse hegye meg fölfelé ágoskodik, majd' kiveszekedik a nejlónblúza alól.

– Mind a kettő, vagy csak az egyik?

– Hát majd meglátod. Azt még ugye én se figyeltem meg annyira. Egyiknek így, másiknak úgy. De itt észnél kell ám lenned, aranyos kisöcsém. Ettől még nem szabad hanyatt esned. Ilyenkor megállj van. Elszámolsz magadban most már húszig! Utána megkérdezed, hogy hazakísérheted-e? Ha beleegyezik, na, akkor megfoghatod a kezét. De először csakis a kezét.

– Aztán később még mijét foghatom meg?

– Várjál az anyád szűzmárjáját aranyos kisöcsém, hát még el se indultatok! Na, jó. Szóval mentek, mendégéltek, aztán ha olyan elhagyott részre értek, ahol senki fia borja nem lát benneteket, próbálhatod megfogni a csöcsét. De egyszerre csak az egyiket.

– Mindegy, hogy melyiket?

– Hát amelyik kézzül esik, te szerencsétlen. Ilyenkor meg arra köll igen odafigyelni, hogy ne túl erőssen, meg ne is túl gyöngén. Olyan közepessen. Ne aztat érezze, hogy csiklandozod, érted? Ez fontos, mert akkor kinevet, azután iszkiri. Megcseszheted.

Hú, de földalta nekem a leckét a Ságiöcsi. El nem tudtam képzelni, most akkor milyen erővel kell megszorítani azt a csöcsöt. Hát, majd még megkérdezem a Csambali Csabit is, mert a Csabit már két szememmel láttam smárolni a templomkertben egyik este. Ő biztosan tudja, mert a templom falának döntötte a nőjét.

Nem sokáig kellett rajta gondolkodnom, mert közben a Ságiöcsi leszakított két szem szép hamvas ringlót Ervin bácsiék fájáról, és az egyiket a kezembe nyomta, a másikon ő mutogatta el, hogyan is kell majd megmarkolászni a leány csöcsét. Aztán amikor meg szétnyomta a markában, azt mondta, hogy na, látod, aranyos kisöcsém, így, ilyen erőssen, ilyen durván soha nem szabad.

– Most idefigyelj aranyöcsém, ha ellopod nekem öregapád gíppuskatöltényes öngyújtóját, akkor azt is elmondom tenéked, hogyan köll rendessen megtoszigálni a leányokat. Kivéve a szűz leányokat, mert azokhoz te még lófaszjancsi se vagy.

Hát én az öngyújtóját biztosan nem fogom ellopni, mert agyonütne érte az öregapám, ha megtudná. De a toszásról még senki sem beszélt nekem részletebben. Mindig csak egy-egy szófoszlányt sikerült elkapnom az apám borbélyműhelyében. A kártyázó kuncaftok részegségükben sokszor az otthoni titkaikról hóbörögtek, jó nagyokat röhögve rajtuk. A Boldi bácsi például azt mesélte egyszer, hogy Janka néni toszása közben úgy, de úgy elkapta a gépszíj, hogy az örökölt bídermájér szekrényük tetejére szép sorjában kirakott birsalmák közül minden löketnél leesett egy-egy a döngölt padlóra. Azóta se nyúlok az asszonypajtáshoz – mondta –, mer’ mi lesz, ha valamelyik gyerek fölébred, oszt’ megneszeli a pitykézést, ne adj’ isten, megeszi az éretlen birsalmát, aztán verhasban pusztul el. Hát, én sohase gondoltam volna, hogy ilyen sok köze van a birsalmáknak a toszáshoz.

Az öngyújtó helyett inkább beígértem neki azt a vastag képeskönyvet, amit öreganyám padlásán találtunk az unokaöcsémmel. Amit azután jól eldugtunk a pajtaszínben, soha senki meg ne találja, rajtunk kívül. Teli voltak rajzolva szebbnél szebb meztelen nőkkel. Szilveszter öregapám féltestvére hozta vagy küldte Pestről, amíg élt, amíg le nem vágta mindkét lábát tőben egy zsólás hajlon a villamos. Igen híres pest-budai kávéházakban pincérkedett egész életében. Sok érdekes könyvet kapott ott, majdnem mindegyikbe volt neki írva valamilyen jókívánság. A legtöbbjét hazaküldte postán ide Sáskapusztára. Amikor már alig fértek el ezek a könyvek a padláson, öreganyám hugyér-szarér’ odaadta őket egy zsbárus cigány kompániának, akik minden évben kétszer járták végig a falut. Volt, amikor pénzt adtak érte, volt, amikor csak égetett csetreszeket. Egyik alkalommal én is ott lábatlankodtam. Akkor folyton azt kérdezgette az egyik arany nyakláncos cigány, hogy a Gyula úrtól és a Dezsó úrtól van-e még aláírt könyv a padláson, mert azokért háromszor annyit tudna adni most, mint tavaly.

Azt hazudtam a Ságiöcsinek, hogy öregapám öngyújtója fölmondta a szolgálatot, de helyette ezt az igen nagy ritkaságot tudom adni. Valamilyen Mihály rajzolta. Megmutattam neki. Ennek jobban megörült, mint gondoltam. Belecsapott a tenyerembe, mondta, áll az alku.

Most nem az Ervin kanyarban találkoztunk, hanem a Szípasszony háza mögötti kiserdőben.

– Hát, a toszigálás egy kicsit bonyolultabb ám aranyöcsém, mint a csöcsörészés, de még a smárolásnál is kacifántosabb. Ráadásul olyan is van, amikor a kettőt együtt köll csinálni, mert a leány úgy kívánja. Úgy akarózik nekije. Az ám az igaz, amikor fölül smárolsz, alul meg bevágsz!

– Hová vágok be?

– Hát nem is a gyomorszájába, te szerencsétlen kis hülye! Hanem a meleg dzsumbujba. De várjunk még ezzel. Kezdjük az elején. Legelőször is, egyik kezeddal jó erőssen megfogod a farát. A másikkal óvatosan belenyúlsz a bugyogójába. Kicsit megpiszkálsz neki. Nem ám ügyetlenül, hanem ügyesen. Keresse az ujjad a szőrök között az utat. Azt valahogyan szét köll gubancolnod, mert olyan erős a pinnaszőr, mint a szentmártoni drótostót gyökerkeféje. Itt is vigyázni köll ám, nehogy csiklandozzad neki előszörre, mer’ megfuthat. Aztán, ha már liheg a leány, akkor ledöntöd, mint ahogyan a kártyaváradat szoktam. Csak úgy mondom neked, nem az árokparton legjobb a toszás, inkább a kukoricásban, de legeslegjobb a szalmakazalban. Állva is lehet a ház falánál, a kerti budiban. Az veszélyes, meg aszongyák, az nem esik olyan jól a leánynak. Mondjuk, ezen lehetne vitatkozni. Mer’ az én nőimnek mindig, mindenhol jólesett.

Rágyújtott. Szokása szerint a szemem közé fújta a füstöt, miközben tétovázva vakarta a feje búbját. Valahogyan kezdett nekem gyanús lenni ez az egész. Egyre jobban kételkedtem benne. Eszembe jutott, amikor kihallgattam őket. A Csambali Csabinak éppen azt mesélte, hogy neki még nem volt szerencséje nőhöz, úgy istenigazából, „olyan szempontból”. Smacicizni már smacicizott, de toszni még nem sikerült. Mit nem adna érte, ha ehhez hozzásegítené a Csabi. Mert a Csabinak vannak női. Mindenki tudta a faluban. Azt nem értik, kire ütött ez a jóképű gyerek, igen sármos, ezt mondják róla. Olyat is hallottam egyszer a borbélyműhelyünkben, hogy „biztosan balkézrül gyűtt ez a Csabi gyerek, mer’ az anyjánál és az aptyánál keresve sem találának rusnyább embert”.

A litánia után a Ságiöcsi megkérte a Csabit, egyik nőjét beszélje már rá, hogy vele is izéljen. Még a pénzt sem sajnálná rá. Pedig a Ságiöcsi soha senkinek sem adott pénzt semmiért sem. Nemcsak a perselypénzt lopkodta, még az anyja bukszáját is ki szokta üríteni. Hogy mire költötte, azt nem tudtuk, mert ahogy öregapám mondta, tényleg lófaszat se lehetett venni.

Úgy emlékszem, akkor azt mondta neki a Csambali, majd meglátja, de ez nem lesz olyan egyszerű, mert a leányoknak lelkük is van, nem csak viszkető pinnájuk. Azt köll legelőször megvenni, a lelküket.

Én hallgattam tovább a Ságiöcsit, hátha tud valami újat is mondani, mert ugye megkapta pluszba a hajolajat. Akkor már szolgálja meg valahogyan.

– Amikor jól be van döntve a leány, el köll határozni aranyos kisöcsém azt is, hogy bugyogóban vagy anélkül csináljátok. Szerintem legjobb anélkül, de az meg veszélyes, mer’ ugye, ha futni köll, akkor jobb, ha rajtatok van az alsóság. Na, most gyün a legeslegfontosabb. Kétféle mindzsó van fazonjára kinézést. A húsos meg a homlokos. De vigyázzál, ha húsos, ha homlokos, az a fontos, hogy te a fölső lukat válasszad, ne az alsót! Érted? – kérdezte fellengzősen.

Na, itt besokalltam. Azt mondtam a Ságiöcsinek, hogy ne haragudjon, én ezt már nem hallgatom tovább. Én ennél már többet is láttam a Testi szerelem című színes könyvben. Ott egyáltalán nem ilyen marhaságokról írnak, mint amilyenekről ő mesél. Erre megsértődött.

– Hát akkor ennyi volt a mai stírolés, húzunk haza a picsába, aranyos kisöcsém. Pedig még meg akartam mutatni neked a Szípasszonyt. Ahogyan mosa-

kodik pucéran a lavórban. Ahogyan lötyköli magára a hipermangános vizet izelés után, miközben még viháncol is. Ha nem, hát nem. Mindegy, de az a szaros rajzos könyv ott legyen nekem a nyúlketrec mögött legkésőbb holnap estig!

Két hét múltán éppen misére készülődtem. Az ünneplős nyári ruhámat vette elő az anyám. A rövidnadrágos, kantáros sötétkéket és a vadonatúj, rövid ujjú fehér nejloninget adta rám. Igen meleg lesz majd az úrnapi körmenetben, vigyázzak, el ne ájuljak. Az inget pünkösöd előtt kaptuk az amerikai csomagban, Lízi néném küldte ezt is, Kaliforniából.

Még azért is vigyázzak magamra, mert ő nem tud eljönni velem a misére, őneki el kell mennie a gichathalmi vasútállomásra. Hazajöhet az apám eltávozásra, akit egy hónapja behívtak tartalékos katonának valahová az egyik Balaton parti laktanyába. Öregapám szerint azért hívják be a katonaviselt embereket, mert ez a kis kopasz be van szarva a Titótól, ezért hizlalja a nípahadsereget, pedig nem a Titótól kéne neki filnie, hanem a saját nípítú.

Gichathalomig jön majd apám a vonattal, onnan pedig szekérrel, a Zsömlével meg a Kajlával hozza haza anyám. Megkérdezte még, mit üzenek az apámnak. Mondtam, üzenem neki, hogy minél előbb szereljen le véglegesen.

Most kivételesen annak örültem, hogy az Epervölgyi plébános úr nem válogatott be a ministránsok közé. Olyan meleg volt már délelőtt, hogy disznót lehetett volna pörzsölni a tűző napon. De nem azért örültem, hogy nem kell megfőnyöm a vastag ministráns ruhában, hanem azért, mert a Ságiöcsi beígért nekünk egy igazi, stíröléssel egybekötött meglepetést a körmenetre.

Azt mondta, tákol búvóhelyet hármunknak – amolyan stírölőpontot – az öreg Szakács borospincéje fölött. Közvetlenül az egyik úrnapi virágos sátor mögött. Mindenki a sátorra figyel majd, minket biztosan nem vesznek észre, mert takarásban leszünk. Nekünk semmi dolgunk nem lesz, csak stírölni kell a lányokat meg az asszonyokat. Kívülről óvatosan széthúzzuk a virágos sátor leveleit, és fölülről jól belátunk mindenhová. A Ságiöcsi szerint a leányok és az asszonyok, akik egyesével lépnek be a sátorba, ott igazgatják meg a blúzukat a szentkép előtt. Tavaly is így volt. Ott fognak szellőzködni, mert melegük lesz. Szerencsés esetben még a csöcseiket is megláthatjuk. A többit bizzuk rá.

Beharangozáskor már ott ficeregtünk a sátortető mögé tákolt rejtekhelyen. Elég meredeknek tűnt ez a pince rézsútos oldalára eszkábált stírölőpont.

Jó fél óra múlva közeledett is a körmenet, a templomi zászlókkal. Elöl a füstölő a Ságiöcsi lóbálta bőszen. Messziről látszott az ezüstsínű füstölő, elvakított bennünket, ha éppen úgy esett rá a napsugár.

Mögöttük az éneklő öregasszonyok, a sánta Zsubricili vezényletével. Ő mindenhol ott volt, ő volt a főénekes. Annyira bele szokott feledkezni az éneklésbe, hogy a csatka búcsújáráskor is csak rázta, rázta a csengettyút egy lépéssel a plébános úr mögött, se látott, se hallott. A másik kezében elmaradhatatlan vadrózsafa kampósbotja a vállán. Azon himbálódzott a három napra odakészített batyuja. Rozália öreganyám hiába szólt neki, hogy te Cili, csöpög a tejed a batyuból. Rá se rántott, úgy énekelt, mint a valagadútt veréb. Amikor már nem bírta nézni az átázott batyut öreganyám, odalépett hozzá, meghúzta a fejkendőjét és belekiáltotta a fülébe, hogy elfolyik az összes tejed te, Cili! De a Cili még akkor

se hederített rá, csak énekelt tovább: *neeem folyik az, be van duuugva, booldogságos szűzmáriaaaa...*

Most is úgy énekelt a Zsubricili, olyan odaadóan, önfeledten. Egyházközségünk sáskapusztai előljárói egyenes derékkal, büszkén, fölemelt fejjel hozták a plébános úr feje fölé tartott umbellátumot. Előttük kisleányok és nagyleányok hintették fonott kosarukból a virágszirmokat.

Azért is szerettem az úrnapi ünnepi körmeneteket a jó illatokon és a nyüzsgésen túl, mert amikor az Epervölgyi plébános kivette a tabernákulumból az aranyozott oltáriszentséget, és miután körbehordozta mind a négy sátorban, lehetett választani a sátor megszentelt virágaiból. Azokat haza lehetett vinni. Rohangáltunk, egyik sátólól a másikig.

Én mindig a labdarózsákat választottam, mert nekünk ilyen nem volt a kertünkben. Meg is szidott érte Julianna öreganyám. Azt mondta rá, hogy az nem virág, az rosszabbra se való gizgaz. Bezzeg ő minden fajtából begyűjtött egy nyalábra valót.

A díszítéshez hársfavirágot is szokott szedetni velünk a templomkertben az Epervölgyi plébános azért, hogy minél illatosabb legyen az úrnapi sátor. A Ságiöcsi minden évben prüszkölt ettől, soha nem is szakajtott le egy árva hársfavirágot se. Sőt, egyszer kijelentette a plébános úr füle hallatára, hogy ministrálni sem fog többé, ölöge van már az ingyenbohóckodásból. Különben meg Krisztus koporsóját se őrizték ingyen. Fizessen érte valamit a plébános úr. Futná bőven a pörsópénzből. Nem is hívta többé ministrálni. Most is csak azért vihette a füstölőt, mert Halász bácsi, a templomszolgánk éppen Úrnapijára betegedett le.

Odaért végre a körmenet. Megállt az eleje a sátor előtt. Ekkor azt vettem észre, hogy hirtelen imbolyogni kezd velünk a tákolmány. Azt még láttam, hogy a virágsátor is megrázkódik, földrengésre gondoltam hirtelenjében. Az umbellátum meg úgy csuklott össze, mint a colstok. Nagy jajgatás volt és futkosás.

Arra eszméltem, hogy Julianna öreganyáméknál, akik közvetlen a paplak mellett laktak, a hátsó szobában fekszem a priccsen. Percenként fordul egyet öreganyám a vizes zsebkendővel, simogatja az arcomat. Az amerikai nejloningem csurom véres és szakadt. Az egyik térdemen és mindkét könyökömön vastag kötés van. Csak zsibbadtságot éreztem.

Kintről a konyhából beszédfoszlányok jutottak el hozzám. Megérkezhetett az apám meg az anyám az állomásról. Az ő hangjukat egymillió hang közül is fölismerném.

– Ezek már fölkurblizták a mentőt vagy a rendőrséget. Azt beszélnek, hogy az a böszme Ságiöcsi gyerek csinálta az egész kalamajkát. Ő fűrészelte be a sátorrudakat meg a zumbellátum egyik tartóját is. Szegény plébános urunk! Annak is csak úgy ömlött a fejből a vér, pillanatok alatt elájult. Aszongyák.

– Majd adok én ennek stírölést! Csak gyógyújjon meg. Szíjat hasítok a hátából, ha mégeccer ezzel a Sági gyerekkel bandázik! Ezt a balatoni vitorlás izét, makettet vagy mi a francot, amit fabrikátam neki, ezt meg sürgősen dobgyátok el a piczába, meg ne lássa, soha!